

Изгледа да се Британија претвара у прву модерну тоталитарну државу. А као некадашњи наставник политичких наука и међународног права, ја термин „тоталитарно“ не користим олако.

Не постоје концентрациони логори, нити гулази, али ту је мисаона полиција са досад невиђеном моћи да диктира начине размишљања и истерује јереси на чистац, док за отпор следе озбиљне казне.

Николај Бухарин је рекао да је један од основних принципа бољшевичке револуције да „измени људску психологију“. Британија није бољшевичка, али се кампања за промену људске психологије и стварање новог „хомо британикуса“ спроводи без имало прикривања.

Влада припрема закон којим ће криминализовати политички некоректне вицеде, са највећом казном од седам година затвора. Горњи дом је покушао да убаци амандман о слободи говора, али га је Министар правде Џек Строу одбацио. Управо Строу је предходно позвао на редеофинисање појма „енглества“ и рекао да је „глобално империјално наслеђе“ повезано са фудбалским насиљем преко „расистичких и ксенофобичних белих мушкараца“. Устврдио је да је Енглеска „предиспозиција за насиље“, употребљена да би се покорице Ирска, Шкотска и Велс, те да су Енглези као раса „потенцијално врло агресивни“.

Током последњих десет година прикупио сам податке о многим примерима драконских казни, укључујући хапшење и криминално гоњење деце, за мисаоне злочине и кршење кодекса политичке коректности.

Председник Фондације за рестаурацију природе и колумниста Робин Пејџ, на митингу против Владиног закона о забрани лова у Глостершајру 2000. године, рекао је: „желим

иста права као и свака црна вегетаријанска муслиманска једнонога лезбо-камионџија који тражи азил“. Пејџ је био ухапшен, а после четири месеца примио је допис у коме је речено да неће бити гоњен, али да ће „уколико убудуће буде доказа о његовој умешаности, мере бити предузете“. Требало му је пет година да скине љагу са свог имена.

Пејџ је макар био одрасла особа. Септембра 2006, четрнаестогодишња ученица Коди Скот упитала је наставницу да ли би могла да седи са другом групом при изради научног пројекта, будући да све девојчице у њеној групи говоре само урду. Прва реакција наставнице, како преноси Скотова, била је да завршити на њу: „То је расизам, полиција ће те средити!“. Узнемирена и престрављена, девојчица је изашла да се прибере. Наставница је позвала полицију и неколико дана касније, вероватно након што су власти промислиле ствар, она је била ухапшена и одведена у полицијску станицу, где су јој узети отисци прстију и где је фотографисана. Како тврди њена мајка, провела је три и по сата у ћелији. Испитивана је под сумњом нарушавања јавног реда расизмом и онда пуштена без оптужбе. Школа ће, речено је, разматрати које будуће мере ће предузети, не против наставнице, већ против Скотове. Управник Ентони Едкинс изјавио је: „У питању је озбиљна опужба за расистичку примедбу. Трудимо се да створимо толерантан однос према ученицима свих етничких група и нећемо дозволити расизам у било ком облику.“

Десетогодишњи дечак ухапшен је и изведен пред судију зато што је наводно назвао једанаестогодишњег дечака „пакијем“ и „бин Ладеном“, приликом чарке на игралишту у основној школи (док је њега овај назвао „твором“ и „Телетабисом“). Када је стигао на суд, овај случај коштао је пореске обвезнике око 25.000 фунти. Оптуђени је био толико погођен да је престао да похађа школу. Судија, Џонатан Фајнстајн, рекао је: „Зар смо заиста стигли у стадијум да гонимо десетогодишњег дечака због политичке коректности? Постоје озбиљни злочини које полиција не решава. Ово је глупост.“

Фајнстајн је безочно нападнут од стране вођа наставничких удружења, слично као у оним суђењима вештицама у којима би свако ко би проговорио у одбрану оптуженог или указао на слабости оптужнице одмах био назван вештицом и кандидатом за спаљивање.

Полиција је за злочине мржње имала истрагу о Бејзилу Брашу, лисици лутки из дечјег програма, јер је направио шалу на рачун Цигана. Би-Би-Си је признао да се Браш непримерено понашао и обећао да ће та епизода бити забрањена.

Један бискуп је добио упозорење од полиције зато што није учинио довољно на „прослављању различитости“, што је активност за чије је натурање сада очигледно задужена полиција. Хришћански дом за пензионисане свештенике изгубио је финансирање, зато што званичницима није дао податак о броју хомосексуалаца међу својим становницима. Чињеница да штићеници никада нису упитани сматрана је довољним доказом хомофобије.

Родитељи муслимани који су се у једној школи прошле године жалили на то што се њиховој деци дају књиге које промовишу истополни брак и геј усвајање деце наишли су на разумевање, а материјал који их вређа био је повучен. Ове године, муслимански и хришћански родитељи који су се у другој школи жалили на исти материјал не само да су одбијени, већ им је и забрањено тужбом уколико испишу своју децу.

Током последњих месеци, било је безброј примера људи који су изгубили своје послове у школама, болницама и другим институцијама због различитих религијских предрасуда које, исто као некада давно у источној Немачкој, нису извикивали са кровова, већ износили у приватним разговорима и бивали пријављени надлежнима. Злочин једне медицинске сестре био је тај што је понудила пацијенту да се помоли за њега, због чега се овај и није жалио, већ је то само поменуо другој сестри. Редарка у основној школи Џени Кејн, чија петогодишња ћерка је ућуткана када је на часу поменула Исуса, суочила се са отказом зато што је затражила подршку од своје цркве. Приватни имејл који је упутила другим члановима цркве и у коме их је замолила да се помоле, пао је у руке школских званичника.

Попустљивост, исто као и драконизам, могу бити употребљени да униште друштвено успостављене норме и вредности. Краљевска морнарица, на пример, отворила је сатанистичку капелу на ратном броду, како би изашла у сусрет потребама члана посаде који је сатаниста. „Шта би рекао Нелсон?“, новинарско је клише питање када су у питању морнарички скандали, али овога пута оно је сасвим на месту. Сатанистичким реквизитима снабдевају се такође и затвореници који их затраже.

Чини се да се ова кампања (за промену људске психологије – п.п.) спроводи више од стране незабраних или квази-владиних тела, која контролишу разне институције и која мање-више не одговарају бирачима, него што долази директно од Владе, мада Влада помаже и дозвољава њено спровођење, захваљујући својој неодлучности и порицању.

Британија се претвара у државу меког тоталитаризма

Пише: Хал Џ. П. Колбич

понедељак, 27 април 2009 14:54

Сваки од ових инцидената могао би да буде одбачен као екстремни случај, али, узети заједно – а ја сам само поменуо мајушни узорак, нови се појављују скоро свакодневно – они образују једну прилично јасну слику.

(Текст преузет из Интернет магазина „The Australian“

http://www.theaustralian.news.com.au/story/0,,25361297-7583,00.html?from=public_rss)